

Miroslava Salajková

AŽKA, KOČKA NA DOŽITÍ

a další úsměvné příběhy

KAZDA

Miroslava Salajková

AŽKA, KOČKA NA DOŽITÍ

a další úsměvné příběhy

KAZDA

© Nakladatelství KAZDA, s.r.o., 2024
© Miroslava Salajková, 2024
Illustrations © Kristýna Franková, 2024

Obsah

Příběh Ažky, kočky „na dožití“	5
Imunita kočky Marty	13
Kocour Tracy Jonas a jeho floridské dobrodružství	23
Umíněný skejták žako	30
Devastátorka bernská salašnice Magda	37
Život a smrt pavoučice Emilky	52
Paní Mourová, množitelka britských koček	57
Jak je to s dobromyslností ježků	65
Bobra lze ochočit, ale žít se s ním nedá	72

Ojedinělé soužití s kohoutem Milanem	82
Lemuřice Růženka a odvaha fotbalového trenéra	93
O leguánu Danovi	
a o lásce, která mohla být, ale nebyla	101
Když má kotě z pekla štěstí	111
A nádavkem černý humor po valašsku	117
Pár slov na konec o mých milovaných	123
O autorce	127

Příběh Ažky, kočky „na dožití“

To mi teda řekněte, jestli znáte někoho tak citlivého a měkkého, jako jsem já. No schválně! Jsem milovnice zvířat, o tom žádná, ale i tak, takovou pitomost udělám jen já. Vlastně ani u lidí předem nevíte, jestli je dotyčný dost milý a přítulný – stačí, když na vás chvíli zbožně civí a vy ho hned chcete zachraňovat a hýčkat.

A tak slyšte, co jsem si na sebe ve své dobrotě a lásce ušila. Můj manžel kočku do domu nechtěl, prostě je neměl rád, a asi ani mě, protože když vás někdo miluje, je ochoten pro vás zdolat Sněžku po schodech i cestu zpět strmým dolem a půjde s vámi do domu hrůzy, i když takové ptákoviny nesnáší, a tak dále. Kočku ne – a šmytec! Jenže najednou se na chodbě objeví myš a vy vykřiknete: „Nutně potřebujeme kočku!“

„Jedu do útulku pro opuštěná zvířata, a to hned! Někde tady je celé myší hnízdo a za chvíli budeme mít bobky všude.“

A bylo to! Manžel, dnes už dlouho bývalý, rezignoval. Jistě myslel na svou lásku a nějaká myš ho nevzrušovala, natož kočka. Čtyřnohá, dvounohé ponechme stranou.

Útulek za městem byl zanedbané místo plné klecí, v několika případech sdílely jednu i tři nebožáčky. Chodila jsem kolem a koťátka mi skrz pletivo podávala pacinky – mouratá, černá i šedá s růžovými polštářky tlapek a černě orámovanými čumáčky. Tyhle nosíky u koček miluju a naopak nemusím ty světle růžové, protože červené tmavě obkroužené vypadají jaksi divoce, hnedle tam vidím geparda. Procházela jsem uličkou hanby – člověče, styď se, že kočky nekastruješ, že je vyhazuješ do lesa a do polí, styď se, darebáku –, až jsem došla na konec.

„Bože, co to tady je?“ vyhrkla jsem.

„No, vždyť vidíte, staré kočky,“ pokrčila rameny paní v králičí vestě, která, jako všechno kolem, čpěla pachem dezinfekce a neštěstím nalezců.

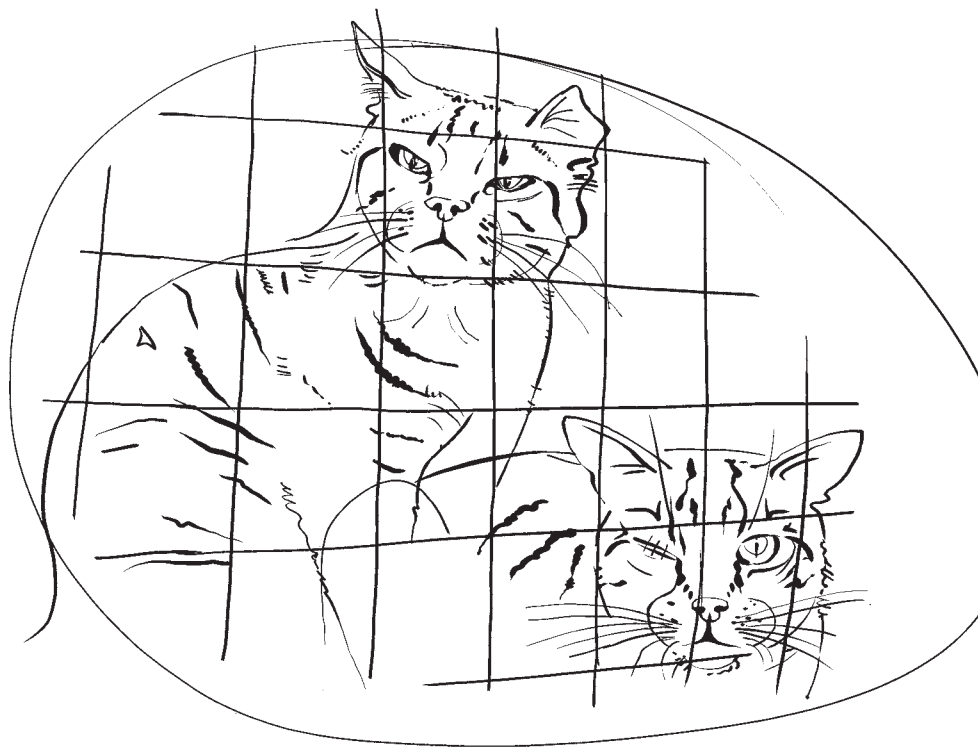
V kovové kleci seděly dvě kočky. Jedna byla bez oka, druhá, mouratá, kdesi přišla o kus ucha a v tlamičce měla jediný zub. Obě strašně páchly a hleděly netečně, ani jedna ke mně nenastrčila packu.

„Paní, vy máte zvířata ráda, že? To se hned pozná,“ zkusila mě paní Vestová a vypadala přitom stejně nešťastně jako její svěřenci.

„No, to mám, ale potřebuju kočku, která bude chytat myši,“ odpověděla jsem popravdě. To by mě ten můj hnál svinským krokem, kdybych domů dotáhla tu slepou nebo tuhle zdevastovanou, bez ucha a zubů!

„Neblázni, zapomeň na ty dvě a vrať se k těm krásným,“ poháněl mě rozum. Co se starou kočkou? A vtom řekla Vestová větu, která mě už nepustila, ať jsem se ji snažila setřepat sebevíc.

„Paní, vezměte si jednu z nich *na dožití*. Nebojte, jsou staré a dlouho to trvat nebude. To víte, každý chce mládí. Dejte jim šanci,“ pravila dojatě.

„Vždyť jsou to taky dcery Boží,“ zvolala nakonec s rukama sepjatýma a pohledem upřeným k nebi.

Jasně, každý chce mládí! Taky chci mladou, krásnou a pružnou...

„Paní, co říkáte? Jednu jsme našli v popelnici a druhou nám přivezli skoro mrtvou ze sídliště. Asi jí někdo ty zuby vykopl a to ucho ustříhl,“ vykládá Vestová, jako by mluvila o chlebu s máslem.

Jsem od přírody citlivka a vůči přívalu dojetí nad mizerným životem kočky jsem bezmocná. Jakýsi vnitřní hlas mi našeptává *na dožití, na dožití, na dožití...* Vždyť co jsou v životě lidském dva, tři roky? V představách se vidím na terase s kávičkou a tou starou nebožačkou po boku, jak spolu hledíme do zeleně a ona se ke mně oddaně tulí. Utěšuji ji a mírním její projevy vděčnosti: „Až tolik toho být nemusí, no tak, prosím tě, taky tě mám ráda...“

„Zabalte mi teda tu s tím uchem,“ rozhodla jsem o dalším osudu staré kočky *na dožití*. Byla jsem na sebe pyšná.

„Děláte dobrý skutek, to vám garantuju, vždyť se na tu chudinku podívejte,“ zavýskla Vestová a šla pro krabici, do níž pak kočku opatrně položila a zavřela víko. Nebránila se, takže asi bude klidás.

Cestou domů se číča probrala a vystrčila zpod víka packu – bylo to trochu překvapivé vzhledem k její

zchátralosti, ale budiž, je v šoku. Chudinka, dostane pelíšek a misku s měkkou kapsičkou, takže zuby nebude potřebovat. Ale stejně jsou to dacani, spílala jsem těm, kteří ji přivedli až do oné ponižující instituce zvané útulek.

„Proboha, co budeme dělat s polomrtvou kočkou? Ty jsi ale trdlo, to snad není možné,“ spílal mi můj racionální manžel, když jsme přijeli domů a já naši novou spolubydlící vypustila z krabice. Zřejmě se v ní jaksepatří činila, protože auto za tu chvíli páchlo, jako bych vezla nejmíň opice.

„Bude se jmenovat Ažka,“ pravila jsem pevně. Manžel mávl rukou a odešel. Tak nastalo období „s Ažkou“.

Ažka se u nás brzy zabydlela a skákala mi na záda ze skříně v garáži, když jsem to nečekala. Močila nám do postele a do bot, kdykoliv se v nestřeženém okamžiku dostala do bytu. A nebyla to značka, byla to plná dávka! Na veterině už ji odmítli očkovat, takže roky žila bez jakékoli ochrany před kočičími i ostatními neduhy. Nikdy neonemocněla.

„Chodí tahle stará tetka mimo zahradu?“ zeptal se vet, když utíral zaneřáděný vyšetřovací stůl a ošetřoval si drápanec na ruce. Ažka během vyšetření mohutně líнала a nahlas zuřila. Vždycky jsem ji tam přivezla mokrou, protože se v přepravce během jízdy počůrala.

Já sice zastavila, abych přepravku vylila, ale Ažka se v tom nadělení už stihla vyválet.

„Ne, zdržuje se jen doma,“ řekla jsem popravdě.

„Tak už mi ji sem nevodte,“ na to příkře doktor.

„Jak vás vůbec napadlo si ji vzít?“ tázal se bez skrupulí a díval se na mě jako na pěkně bláznivou *cat lady*.

„Měla jste do útulku koupit pytel granulí, ne si ji brát domů,“ rozumoval našťvaný veterinář a já ho chápala i nechápala, když jsem běsnící Ažku v rukavicích cpala do přepravky.

A jak to celé dopadlo? Zemřela Ažka věkem? Byla mi vděčná, že jsem ji zachránila od pomalého umírání v kleci?

Ani náhodou! Z ustrašené, smradlavé a bezzubé kočky se stal tyran. Denně jsem jí podávala kapsičku, denně mě napadala ze zálohy. A když jsem kolem ní jen prošla, alespoň zavrčela a vztekle mrskla ocasem. Při svých výpadech z úkrytu mi vždycky objala nohu tlapkami a zahryzla se mi do lýtka svou bezzubou tlamičkou. Jediný zub si zasouvala do dírky, kterou si jím vytvořila ve spodní čelisti, někdy se ale netrefila a zub trčel ven. Vedle něj jí kanula slina dolů na tlapky a odtud na koš, který pojala za svou základnu. Nenáviděla mě strašně a chtěla si to se mnou vyřídit jednou provždy. A já se jí tím víc snažila vyhovět.

„To nedělej, Ažka bude vzteklá.“ Ano, tak to bylo. Nechtěli jsme ji dráždit, toužili jsme po klidu, ale marná snaha. Za nic nebyla vděčná a nikdy se nepřišla potulit. Jen přemýšlela, jak nám, a hlavně mně, ublížit.

„Tak co, máš tu zkoušku?“ volám jednou synovi. Věděla jsem, jak moc se jí bál a jak dlouho se na ni připravoval.

„Mami, mám, ale prosím tě, teď jedu v tramvaji a jsem naštvaný. Už na zkoušce jsem cítil, že mám průser. Ažka mi hodila značku do těch oblekových bot, a jak jsem se hrůzou potil i na nohou, umíš si představit ten odér. Zkoušející se znechuceně dívali nejdřív po sobě, pak na mě, a jen já věděl, vo co gou,“ slyšela jsem svého těžce zkoušeného syna a představila si Ažčinu potouchlou radost, když mu večer před odjezdem do Prahy zanechávala kus svého já v botě. Ažko, už i Univerzita Karlova tě zná!

„Já ji asi zabiju,“ hlesla jsem poraženě a šla se uklidnit k sousedům. Po chvilce klábosení sousedka ukázala bradou někam za mě: „Kontrola přišla.“ Ohlédla jsem se: na zídce ležela Ažka a upřeně na mě zírala. Kdyby skočila, měla bych ji za krkem, napadlo mě. Jenže to by před svědkem neudělala, a tak mě jen hypnotizovala a dávala mi tak najevo, že mám jít domů. Za ní a být

s ní. To chtěla a o to se asi i bála – možná proto byla tak zlá. Kdo ví, co se v ní odehrávalo?

Epilog

Manžel jednoho dne utekl za mladší, děti vyrostly a na mě se ze své základny na chodbě nepříjemně dívá Ažka. Uši má dozadu a vrčí. To znamená jediné: jsem naštvaná, ani to nezkoušej! Když se přece jen pomalu přiblížím, vystartuje, sekne mě do ruky a při tom zasyčí. Ruce mám trvale podrápané, už to neřeším. Nechápe, že jsem to byla já, kdo ji vysvobodil z klece, že jí roky podstrojuji měkkou stravu, že u mě má ráj na zemi.

Žila s námi a pak jen se mnou osmnáct let. Nebyla vůbec tak stará, když jsem ji potkala, byla jen zubožená. Vet odhadl, že když zemřela, mohla mít čtyřiatvácet roků. To ráno, poté co snědla jemně nakrájené uzené, za mnou přišla. Byla věkem tak vysušená, že se mi vešla do dlaně. Dlouho se mi dívala do očí a pak z hubených tlapek vytáhla poslední dva drápy, ale nesekla. Předla a umírala stářím. A já si uvědomila, jak moc mi tahle stará potvora bude chybět.

